Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Anledning af Ældste Thomas Williams' Begravelse, Salt Lake City, den 19de Juli 1874.

(Fra „Journal of Discourses.")

Jeg ønsker ikke at opholde Forsamlingen længe, thi jeg erkjender, at det er meget varmt og ubehageligt, dog finder jeg ved denne Lejlighed at burde fremlægge nogle Betragtninger, som jeg ønsker maatte være belærende for de Levende og tjene til at opmuntre os i Troen paa det hellige Evangelium, styrke os i den lille Tro, vi nu besidde, og aabne vort Sind for de fremtidige Velsignelser, som Herren har i Behold for de Trofaste.

Vi kalde dette en højtidelig Lejlighed, thi vi ere komne sammen forat vise vor sidste Skyldighed mod En, som har levet iblandt os, og hvis Omgjængelse vi have nydt, og vi glæde os stedse ved at kunne vise vor Agtelse for de jordiske Levninger af dem, som, medens de levede, vare os nære og kjære. Men for mig at tiltale en livløs Jordmasse vilde være unyttigt, medens der er Udsigt til, at det vilde medføre gunstige Resultater at tiltale de Levende, som have Øren til at høre og Hjerter til at forstaa. Jeg opfordrede de Brødre til at tale, som allerede have talet til Eder, og der findes flere her, som kunde lide at tale ved nærværende Lejlighed.

Det Vidnesbyrd, som er bleven aflagt om vor elskede Broders Karakter, hvis Legeme nu som en livløs Masse ligger foran os, er sandt, og Mere kunde siges, end hvad der allerede er bleven sagt, til Stadfæstelse heraf.

Den Scene, vi nu ere kaldte til at overvære, er smertelig for nære og kjære Venner — en Scene, beregnet paa at ryste selve Hjertet — det Inderste af Sjælen. Saadanne Scener ere altid smertelige, dog ere vi dagligen Vidner dertil, og naar vi tage det uhyre Antal Sjæle i Betragtning, som komme til Verden, og modtage Legemer paa denne Jord og det uhyre Antal, som næsten

hvert Øjeblik igjen forlader denne Sfære, er der i Grunden intet Nyt eller Besynderligt derved. Undtagen Planten dør, kan den ikke blive levendegjort; undtagen dette Dødelige er aflagt, kan det ikke iføre sig Udødelighed; undtagen dette Legeme, som vi have modtaget fra Jorden, vender tilbage til Moder Jorden, kan det ikke blive bragt frem i Opstandelsens Morgen. Dette er Noget, vi kjende og forstaa; dog hvor forunderligt er det ikke, at kun saa Faa iblandt de Levende, der dagligen ere Vidner til saa Manges Bortgang til en anden Sfære, lægge sig det paa Hjerte, saa Faa drage nogen Fordel deraf, saa Faa søge hen til Gud for Visdom, Kundskab og Forstand, der er særlig nødvendig forat berede os for denne Forandring. Der er Nogle, som gjøre det, men meget Faa, og omendskjøndt man sørger over Tabet af sine Venner, træder dog Munterhed istedetfor disse sorgfulde Følelser, saasnart Sindet kommer i den sædvanlige Orden, og Hjertet ophører at sørge, og man tænker ikke mere derpaa. Dette er i Almindelighed Tilfældet blandt Menneskens Børn, blandt dem, som bekjende sig at være Kristne og at tro paa den Herre Jesus Kristus som Verdens Frelser og Forløser. De have gjort mange Spørgsmaal med Hensyn til denne Overgang fra én Tilværelse til en anden. Det synes at være en stor Hemmelighed for dem. En hel Del er bleven sagt, en hel Del bleven skrevet og Meget bleven tænkt om denne Gjenstand, ja mere end hvad der nogensinde er bleven talet eller skrevet derom, og dog er det en bestandig Hemlighed for Verden. Hvorfor? Fordi de have Øjne, men se ikke, de have Øren, men høre ikke, og de kunne ikke forstaa Guds Styrelse; og om de læse Herrens Ord — de Aabenbaringer, han har givet angaaende de Levende og de Døde — forstaa de dem ikke, thi Verden er stedt i Mørke og maa famle sig frem lig den blinde Mand ved Væggen. Saaledes forholder det sig med Menneskens Børn, naar man tager den kristne Verden som et Hele.

Det er sandt, de Sidste-Dages Hellige have modtaget lidt Mere — de have modtaget Noget udover Hjertets Forestilling. Vi have Kjendsgjerninger for os, vi have Erfaring, som er fyldestgjørende, og vi kunne glæde os ved det Haab, som Gud har skjænket os. Lad os derfor være beredt, som denne vor elskede Broder var beredt, til at gaa efter et Øjebliks Varsel; hvis vi leve paa denne Maade, leve vi netop, som vi skulle. Ingen, som tror paa den Herre Jesus Kristus, har Ret til at tilbringe en Dag, en Time eller et Minut af hans eller hendes Liv paa en Maade, som ikke sømmer sig for en Hellig, thi man skulde til et hvilketsomhelst Øjeblik være rede til at forlade dette Liv. Jeg siger, at de, som forstaa Guds Ting, have ingen Ret, ejheller have de noget Ønske for at leve anderledes, end at de maa kunne nyde hans Aands Lys, have Samfund med Gud, hans Søn Jesus Kristus og med den Hellig-Aand, saa at de Dag efter Dag maa kunne vide, hvorledes de skulle vandre fremad paa den Vej, som ligger for dem, og som fører til evigt Liv. Men hvor let er det ikke for dem, som bekjende sig at være Hellige, at være af Jorden, jordiske, og at søge efter og elske Verden samt indsuge dens fordærvelige Aand? Hvor let er det ikke for dem at antage Verdens Aand og forglemme Frelsens Aand, som bor i deres Hjerter. Hvis vi bestandig kunde erindre og ihukomme, hvad vi virkelig vide, hvad Herren har lært os, hvad vi have læst, og hvad vi have modtaget ved Aandens Hvisken, vilde dette være tilfredsstillende; men Mange bevare ikke disse Ting, de gaa dem af Minde, og

naar de ere glemte, bemægtiger Tvivl sig deres Sind, og de ere i Uvished om at afgjøre, om de nogensinde forstode Noget eller ikke.

Ifølge Guds urandsagelige Visdom rulle stadigt nye Verdener ind i Tilværelsen, befolkes af Fornuftvæsener og gaa over fra én Tilstand til en anden; enhver levende Skabning, som vi have noget Kjendskab til, lader Gud fremkomme paa Jorden, for der at leve og glæde sig, modtage Erfaring og beredes for en anden Tilværelse. Disse Forandringer finde stadig Sted, ligesom Tilfældet har været fra Begyndelsen. I Plante-, Dyre- saavelsom Mineralriget blive disse Forandringer ved at være almindelig. Mennesket kommer til denne Handlingens Skueplads og undergaar bestandig en Forandring indtil Tiden, da det igjen gaar bort. Det kommer her og ved ikke hvorledes. Vi vide, vi ere her, men hvem er det, som forstaar, hvorfor vi kom, og hvad vor himmelske Faders Plan og Hensigt er med at sende os herned? Dette er den store Hemlighed for den kristne og videnskabelige Verden; de kunne ikke forstaa det. „Bare man kunde,“ sige Jordens Beboere, og i Særdeleshed dem, som tro paa den Herre Jesus Kristus. „Hvor glad jeg skulde være, om jeg vidste, hvor Jesus bor!“ „Hvor glad jeg skulde være, om jeg vidste, at jeg kom til ham, naar jeg forlod denne Verden! Men det er en Hemlighed.“ Hvorfor skulde det være en Hemlighed? Fordi et Slør er bleven draget for vore Øjne og vor Sjæls Syn er bleven tillukt, at vi kunde blive prøvede og faa Lejlighed til at vise ved at gjennemgaa Sorg og Lidelse og være stedt i Uvidenhed, med Skyer af Vantro over os, om vi ville vedblive at være faste i vor Tro, efter engang at være blevne bekjendte med Guds Ting, og vise os selv værdige til at modtage en herlig Opstandelse, en Forandring til en mere ophøjet Tilværelse, end vi kunne besidde og nyde her paa denne Jord.

Vi ere skabte i det udtrykkelige Øjemed at bo hos dem, som vedblive at lære, og som modtage Kundskab paa Kundskab, Visdom paa Visdom; vi høre til Himlens Familie. Jeg ser i dette Øjeblik udover en himmelsk Skare. Ethvert Ansigt, som jeg ser, udviser en vis Lighed med den Guddom, jeg tilbeder — min Fader i Himlen. Her ere vi, en Flok af Guds Børn, bragte frem i Tilværelsen forat faa Lejlighed til at erhverve os Erfaring og kunne skjelne mellem Godt og Ondt, mellem Lys og Mørke; komme til Kundskab om Maaden, hvorpaa vi skulle tjene Gud og Grunden hvorfor, vi skulle forkaste det Onde og vælge det Gode. Jeg vil spørge Filosoferne — og jeg antager, det er rimeligt, der er nogle tilstede her idag — hvorledes beviser man Kjendsgjerninger? Ved deres Modsætning. Hvorledes ved man dette eller hint? Ved dets Modsætning. Vi kjende og bevise Ting ved det Modsatte; vi forstaa det Onde, fordi det Gode findes iblandt os, og Herren sender sine forstandige Børn ned paa denne Jord forat erfare, om de ere værdige til at bo hos ham i Evigheden.

Hvor ofte opstaar ikke det Spørgsmaal i Menneskets Sind: „Jeg skulde ønske, jeg vidste, hvor jeg gik hen!“ Kan man finde det ud? Ja, man vil gaa til Aandeverdenen, hvor Broder Thomas nu er. Han, det vil sige hans Aand, har nu indgaaet til en højere Tilværelse, end da han var her i Kjødet. „Hvorfor kan jeg ikke se ham? Hvorfor kan jeg ikke tale med hans Aand? Jeg ønsker, jeg kunde se min Mand eller min Fader og tale med ham!“ Det er ikke rimeligt, at I skulde, det er ikke ret, at I skulde; maaske I vilde tabe selve Maalet for Eders Stræben, om I havde dette Privilegium;

Eders Tro vilde paa samme Tid være underkastet den samme Prøve, og der vilde ikke være saa streng en Trængselens Sti for Eder at vandre paa, ikke saa haard en Kamp at stride, ejheller saa stor en Sejr at vinde, og I vilde tabe selve det Maal, I tragte efter. Det er derfor ret, netop som det er, og at dette Slør er bleven nedladt mellem os og vor Gud, saa at vi ikke kunne se ham eller Englene, eller tale med dem undtagen ved streng Lydighed til hans Befalinger og Tro paa Jesus Kristus. Naar vi betragte Menneskets Stilling her paa Jorden og forstaa, at vi ere frembragte i den udtrykkelige Hensigt at blive beredte ved vor Trofasthed til at arve evigt Liv, spørge vi os selv, hvor vi gaa hen, hvad vor Stilling vil blive, hvad Beskaffenheden af vore Foretagender vil være i en Tilværelsesstand, hvori vi skulle besidde mere Kraft og en højere Grad af Forstand, end vi besidde her? Skulle vi arbejde? Skulle vi have Glæde i vort Arbejde? Skulle vi have noget Maal for Øje, eller skulle vi sidde og synge os ind til evig Salighed? Dette er Spørgsmaal, som opstaa i Menneskens Sind, og de ere ofte meget begjærlige efter at faa Noget at vide om Livet hisset. Hvilken mørk Skyggedal det er, vi kalde Døden! Hvor besynderligt det er, at vi, hvad det dødelige Legeme angaar, skulle gaa over fra denne til en tom og glædeløs Tilværelse! Hvor mørk denne Dal er! Hvor hemmelighedsfuld denne Vej er, og vi maa vandre den alene! Jeg ønsker at sige Eder, mine Venner og Brødre, hvis vi kunde se Tingene, som de ere, og som vi engang skulle se og forstaa dem, vilde vi finde, at denne mørke Skyggedal er saa ubetydelig, at naar vi engang have kommet over den, ville vi vende os om, betragte den og tænke: „Hvorledes, dette er jo den største Vinding i hele min Tilværelse; jeg har forladt Skuepladsen for Sorg, Kummer og Lidelse, for Smerte, Angst og Skuffelse og befinder mig i en Sfære, hvor jeg kan nyde Livet i fuldeste Maal, saa vidt det lader sig gjøre uden et Legeme. Min Aand er sat i Frihed, jeg tørster ikke mere, jeg behøver ikke mere at sove, jeg hungrer ikke mere, jeg bliver ikke mere træt, jeg løber, jeg spadserer, jeg arbejder, jeg gaar, jeg kommer, jeg gjør dette, jeg gjør hint, hvadsomhelst der fordres af mig uden Smerte eller Træthed, jeg er fuld af Liv, fuld af Kraft og nyder min himmelske Faders Nærværelse ved hans Aands Kraft. Jeg ønsker at sige til mine Venner, hvis I ville leve Eders Religion, lev da saaledes, at I kunne være fulde af Guds Tro, at Evighedens Lys kunde skinne paa Eder, og I kunde se og forstaa disse Ting for Eder selv, saa at naar I lukke Eders Øjne her i Dødeligheden, I da kunne vaagne op i Faderens og Sønnens Nærværelse, hvis de ere tilbøjelige til at drage Sløret tilside, thi de kunne gjøre, som de behage i saa Henseende; men I befinde Eder i Aandeverdenen og i en Tilstand af Salighed og Lykke, hvadenten man kalder det Hades eller Helvede. Det er Aandeverdenen, hvor Jesus gik hen, og hvorhen Alle gaa, baade Gode og Onde. De Levendes Aander, som forlade dette Liv, gaa til Aandeverdenen, og om Herren bortdrager Sløret, er det meget lettere for os da at se vor Faders Aasyn, som er i Himlen, end naar vi ere iklædte denne Dødelighed. Jeg har ikke Tid for Nærværende at forfølge disse Betragtninger.

Vi skulde derfor være opmuntrede, vi skulde styrke vor Tro ved vort Haab, vi skulde søge hen til Herren, indtil vort Haab var gjort fuldkommen, saa at vi lig Hellige kunde have Kraft til at taale al den Modgang, der møder os her paa

Jorden. Om vi gjøre dette, vil det falde os let, naar vi engang have krydset Dødens mørke Skyggedal, at vende os om og betragte den Vej, som vi have tilbagelagt, og hvorpaa vi havde det Privilegium i Lighed med Guderne at lære Forskjellen mellem Godt og Ondt.

I erindre udentvivl, hvad der i gamle Dage blev sagt til hende, vi nu kalde Moder: „Paa den Dag, I æde deraf, skulle Eders Ojne oplades, og I skulle blive ligesom Gud og kjende Godt og Ondt.“ Denne Prøvestand er os givet, at vi maa lære denne Lektie, og om vi ere trofaste, ville vi lære, hvorledes vi skulle komme dem tilhjælp, som ere fristede og prøvede ligesom vi, da vi ville faa Magt til at befri dem fra Fjendens Ødelæggelser.

Denne Jord er vort Hjem, den blev skabt i det udtrykkelige Ojemed at være en Bolig for dem, som ere trofaste mod Gud, og som vise sig værdige til at arve Jorden, naar Herren skal have helliggjort, renset og herliggjort den og bragt den tilbage i sin Nærhed, hvorfra den faldt langt ud i Himmelrummet. Spørg Astronomen, hvor langt vi ere fra den nærmeste af disse himmelske Legemer, som man kalder Fixstjernerne. Kan han beregne Mileafstanden? Det vilde være et vanskeligt Arbejde for ham at sige os den virkelige Afstand. Da Jorden blev skabt og rullede ind i Tilværelsen, og Mennesket blev sat paa denne Klode, var den nær vor Faders Trone i Himlen. Og da Mennesket faldt — skjøndt det var bestemt i Anordningen, og Intet derom var hemligt eller ukjendt for Guderne, da de forstode Alt, og Altsammen var paa Forhaand udtænkt — men da Mennesket faldt, blev Jorden slynget ud i Himmelrummet og optog sit Stade i dette Planetsystem, hvor Solen blev vort Lys. Da Herren sagde: „Bliv Lys“, blev der Lys, thi Jorden blev bragt i Nærheden af Solen, forat denne kunde skinne paa den og tjene den til Lys om Dagen, ligesom Maanen tjener den til Lys om Natten. Dette er den Herlighed, Jorden kom fra, og naar den er herliggjort, vil den vende tilbage igjen til Faderens Nærværelse, hvor den vil have hjemme, og de Fornuftvæsener, jeg nu betragter, ville, om de leve, saa de ere værdige dertil, bo paa denne Jord.

Hvad deres Arbejde og Beskjæftigelse angaar, er Noget, som jeg ikke for Nærværende har Tid til at berøre, men lad det være tilstrækkeligt at sige, at vi ville faa Nok at bestille, vi ville ikke være ledige. Vi ville gaa Skridt for Skridt fremad og naa dybere og dybere ind i Evigheden, indtil vi blive ligesom Guderne og kunne skabe for os selv, eftersom den Almægtige maatte befale og byde. Alle dem, som ere regnede værdige til at blive ophøjede og vorde Guder, ja Guds Sønner, ville gaa frem og have Kloder og Verdener ligesom dem, der have dannet denne og Millioner paa Millioner af andre Kloder. Denne er vort Hjem, bygget udtrykkelig for os af vore Aanders Fader, som tillige er vore dødelige Legemers Fader, Skaber, Danner og Frembringer, hvilke Legemer om en stakket Tid atter vende tilbage til Moder Jorden. Naar Aanden forlader dem, ere de livløse, og naar Moderen føler Liv hos sit Barn, er det Aanden, der træder ind i Legemet som en Forberedelse for en udødelig Tilværelse. Men antag, at en Ulykke indtræffer, og Aanden maa forlade Legemet for tidligt, hvad saa? Alt, hvad Lægen siger, er: „det er dødfødt,“ og det er Alt, hvad de vide derom; men hvadenten Aanden opholder sig i Legemet et Minut, en Time, en Dag, et Aar eller bor der, indtil Legemet har opnaaet en god gammel Alder, er det vist, at

Tiden vil komme, da de ville blive skilte, og Legemet vil vende tilbage til Moder Jorden og søge Hvile i dens Skjød. Det er Alt, hvad der er ved Døden.

Broder Thomas Williams er ikke mere død, end han var for en Uge siden. Hans Hytte er kun død; og efterdi han ærede dette Legeme, som nu ligger foran os, vil det blot tage en Slummer i Graven, for atter paa den første Opstandelses Morgen at komme frem i en udødelig og herliggjort Tilstand.

Dette vil være Tilfældet med os Alle, om vi ære vor Tilværelse her. Dette er vor Vej, og vort store Formaal skulde være at ære vor Kaldelse her. Vi have Legemer, som i Barnealderen, Barndommen og Ungdommen ere ligesaa rene som Englene, og hvis vi ære disse Legemer og bevare dem i Kydskhed, Renhed og Hellighed, ere de ligesaa gode som deres Legemer, der bo i Evighedens Boliger, og de ville blive beredte til at komme frem i den herlige Opstandelse, og blive kronede med Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. Dette er Alles Privilegium, og det Arbejde, Frelseren har paataget sig, er at frelse Alle, som ville komme til ham; Ingen vil blive evig fortabt undtagen Fortabelsens Sønner; og det store Værk, som Gud har paabegyndt i de sidste Dage ved at gjengive Præstedømmet til Jorden, er saavel for de Levende som de Døde, og er bestemt til at opdrage dem, saa at de kunne erholde en herlig Opstandelse.

Broder Thomas har æret sit Legeme her, og han gaar nu ind til sin Herlighed, det vil sige, saavidt som han kan i Aandeverdenen. Han gaar hen, hvor han kan gjøre mere Godt, hvor han kan prædike til dem, som have levet og ere døde paa Jorden uden Evangeliet, for at ogsaa de maa kunne have Lejlighed til at modtage og adlyde det og saaledes blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet og erholde en herlig Opstandelse.

Dette er de Sidste-Dages Helliges Arbejde, og om vi ere hadede for Noget, er det, fordi vi søge at frelse Folket; om vi ere forfulgte, er det, fordi vi søge at gjøre Godt mod dem, som leve, og dem, som ere døde. Jeg siger derfor til de Hellige, fortsæt Eders gode Arbejde, efterlev Eders Religion og vær rede til at gaa herfra paa et Øjebliks Varsel. Broder Thomas Williams havde ikke, medens han sad ved Bordet og spiste sin Middag, det Privilegium at tale et Ord. Et Blodkar brast, og hans Mund og Hals bleve strax fyldte med Blod i den Grad, at han ikke kunde tale et Ord. Han prøvede at svælge lidt Salt og Vand, og fik maaske lidt ned, men jeg betvivler det meget. Blodet strømmede rimeligvis frem fra baade Mave og Lunger. Karrene vare modne og rede til at briste, og Blodet i ham strømmede frem i saa rigelig Mængde, at han aldrig fik tale et Ord mere. Hvorledes kunde han omvende sig fra sine Synder, hvis han ikke allerede havde været beredt? Hvad Slags Bekjendelse kunde han have gjort, om han havde ønsket? Slet ingen. Han kunde ikke have anmodet en Præst om at bede for sig, om han havde ønsket; nej, han var beredt til at gaa; han talte ikke et Ord, men overgav sin Sjæl til Gud uden et Øjebliks Varsel. Jeg prøver at leve saaledes, at mit Arbejde altid er fuldendt; jeg har gjort Alt, hvad der kan gjøres indtil nærværende Øjeblik, ligesom Tilfældet var med ham. Jeg vilde ønske, vore Forretningsmænd vilde tage Exemplet efter ham, som nu ligger foran os. Han var vor Kasserer i Zions kooperative Handelsforenings Hovedafdeling og varetog denne Del af Foreningens finantsielle Forretning, og der var ikke en Ordre, som skulde betales eller paaskrives, uden han

havde gjort en Beskrivelse af den og fæstet til nævnte Ordre, før han gik til sin Middag. I hele hans Regnskabsvæsen behøvede ingen anden Kontorist at udføre saameget som et Pennestrøg, da selv det Allermindste var nøjagtig nedført, aldeles som om han havde vidst, at han skulde udaande inden tyve Minuter.

Hellige! Jeg ønsker, I vilde tage Exemplet efter denne Mand, og føre et ligesaa exemplarisk Liv som han. Jeg beder Eder for Kristi Skyld at efterleve Eders Religion. Hvis I ønske at vide, om jeg efterlever min, da døm efter mine Gjerninger, min daglige Vandel og Tale. I have Ret til at dømme, men vær vis paa at leve saaledes, at I kunne vide, om jeg gjør eller ikke. Jeg lever saadan, at jeg med Nøjagtighed ved, om I gjøre eller ikke; Sidste-Dages Hellige, efterlev Eders Religion og ær Eders Gud!

Jeg siger til denne Familie, Broder Williams' Hustruer og Børn, Gud velsigne Eder og trøste Eders Hjerter; og jeg siger, ville I være af den Venlighed at efterleve Eders Religion, saa at I kunne være beredte til at møde ham? Jeg forsikrer Eder, at om I ikke leve paa en saadan Maade, at I ære Eders Præstedømme, ville I komme tilkort med at møde ham i Opstandelsen. Efterlev derfor Eders Religion. Gud lader sig ikke spotte, Guds Love maa æres, og alle hans Ordinancer og Befalinger maa udføres og efterkommes. Han fordrer streng Lydighed af sine Børn, og om vi ikke ere lydige, ville vi ikke opnaa den Herlighed, vi nu tragte efter.

Jeg haaber og beder, at Herren maa velsigne Eder Alle. Amen.

Egenkjærlighed. — Lev for et eller andet Maal i Verden og udfør stedse dit Arbejde vel. Opfør Dig saadan, at man med dyb Beklagelse vil savne Dig, naar Du engang har forladt dine Omgivelser. Mange af vore Medmennesker leve imidlertid paa en saadan Maade, at der ikke er nogen Rimelighed for, at de ville blive erindrede efter deres Bortgang. De efterlade neppe noget Spor af deres Tilværelse, og forglemmes næsten som om de aldrig havde været til. De ere, medens de leve, lig Smaastene, der henligge upaaagtede blandt en Million paa Kysten; og naar de dø, ere de ligesom de nævnte Stene, der ved at kastes i Havet for et Øjeblik frembringe en let Krusning paa dets Overflade, men synke og forglemmes uden at savnes fra Strandbredden. De beklages ikke af de Rige, savnes ikke af de Fattige, ej heller berømmes de af de Lærde. Hvem har havt nogen Fordel af deres Liv? Hvis Taarer have de aftørret? Hvis Mangler have de afhjulpet? Hvis Elendighed have de søgt at lindre? Hvem vilde aabne Livets Port, for atter at tilstede dem Adgang til Livet? Hvilket Ansigt vilde med et Smil paa Læben atter byde dem Velkommen til Verden? Hvilken jammerlig, uvirksom Tilværelse! Egenkjærligheden straffer sig selv og er en dræbende Udyd. Den Mand, som ikke selv gjør noget Godt, kan ikke have Krav paa Andres Godhed, og er lig Ørknens Hede, der ingen Frugt frembringer, uden hist og her et forkrøblet, dværgagtigt, elendigt Skud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Præstedømmets Magt og Myndighed.

Følgende optages efter „Mill. Star": St. Paulus erklærer: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror." De, som oprigtig tro, ville med Glæde adlyde dets Love og underkaste sig dets Ordinancer, eller hvor vilde Tilkjendegivelsen af deres Tro være? „Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger." Men hvorledes skulle Menneskene forstaa og adlyde, undtagen de blive lærte? og hvorledes skulle Menneskene lære, uden de blive sendte af Gud? Undtagen der gives Nogen, som har Myndighed til at forrette dets hellige Ordinancer, vilde Evangeliet være kraftesløst, eftersom Ingen kunde udføre Retfærdighedens Handlinger. Denne Myndighed til at handle og forrette kaldes, naar den er bleven overdraget til Mennesket af Gud, det hellige Præstedømme. De, som indehave dette Præstedømme, have Rettighed til at gjøre Alt, hvad Gud giver dem Myndighed til at gjøre, thi hos ham er al Magt i Himlen og paa Jorden. De Rettigheder, Kræfter og Privilegier, som henhøre til Præstedømmet, ere foreskrevne af Gud alene og ikke af Mennesket, ejheller ved Menneskets Love. Det er den store Mesters Rettighed at afstikke Grændsen for sine Tjeneres Pligter, og at bestemme hvilken Del af sin Myndighed han maa finde passende at overdrage til visse af sine Sønner paa Jorden. Den, som benægter dette, benægter vor himmelske Faders Rettighed til at styre og lede sine Børn, og afskjærer Mennesket fra Frelse og Verden fra Forløsning.

Al præstelig Magt er skjænket Menneskene af Gud for deres eget Gavn og Bedste; derfor jo større den Magt og Myndighed er, som Præstedømmet er i Besiddelse af, desto større ere de Velsignelser, som ligge indenfor Menneskeslægtens Omraade. Hvor det hellige Præstedømme ikke existerer, kan Evangeliets Fylde ikke findes, og der er dets uvurderlige Velsignelser uopnaaelige for Menneskene. I denne Henseende er Folket i denne Generation velsignet fremfor alle Andre, som have levet i Tidsaldere, da Præstedømmet kun existerede for en Del og med meget begrændset Magt, eller under saadanne Tider, da Præstedømmet ganske var borttaget fra Jorden. Saaledes var det til Exempel delvist borttaget under den lange Epoke mellem Mose Tid og Kristi Komme, og var endog ganske fjernet fra Jorden fra det store Frafalds Dage efter Apostlenes Død til dets Gjengivelse ved guddomlig Myndighed til Josef Smith. —

Herren skjænker ikke alle sine Tjenere den samme Grad af Myndighed. Han har sat i sin Kirke „først Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere." Apostelskabet omfatter og begrændser al den Magt, som Gud har givet Mennesket. Andre, som ikke ere blevne ordinerede til denne Kaldelse, have kun ifølge deres Ordination erholdt visse Dele af denne Magt, idet Omfanget af deres Myndighed er bleven klarligen bestemt ved Guds Ord. Saaledes sagde Jesus til Peter, de Tolvs

Repræsentant — deres Præsident efter Alderen: „Jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvad Du løser paa Jorden, skal være løst i Himlen." Ligeledes sagde han til sine Disciple: „Sandelig, siger jeg Eder, hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen." Dernæst berettes det af Johannes, at da Jesus efter sin Korsfæstelse besøgte Disciplene, og viste dem sine Hænder og sin Side, for at overbevise dem om, at han virkelig var deres Herre, sagde han til dem: „Fred være med Eder! ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender og jeg Eder. Og der han havde sagt dette, aandede han paa dem og sagde til dem: Annammer den Hellig-Aand! Dersom I forlade Nogle deres Synder, da ere de dem forladte; dersom I beholde Nogle deres Synder, da ere de dem beholdne." (Joh. 20, 21—23.) Af disse vor Frelsers Ord, thi de ere hans Ord og ikke Menneskets, erfare vi, at Apostlene bleve skjænkede den Magt at binde og løse paa Jorden, og det skulde være bundet og løst i Himlen, at tilgive eller beholde Nogen deres Synder, og de skulde blive dem tilgivne eller beholdne. I Sandhed en stor Magt! hvem kunde modtage en større?

Det samme Præstedømme og Apostelskab med alle tilhørende Gaver og Velsignelser har Gud atter i disse sidste Dage gjenskjænket til Mennesket. Som Følge heraf ere alle de Velsignelser, som tilhøre den nye og evige Pagt, tilgjængelige for Menneskeslægten. Himmeriges Riges Nøgler ere paa Jorden. Sandhed er opvoxet af Jorden, ligesom Retfærdighed har skuet ned af Himlen. Retten, Myndigheden og Privilegiet til at besegle, binde, vidne, tilgive eller løse, hvorom Optegnelse bliver holdt i Himlen, er hos dem, som Gud dertil haver beskikket og ordineret. Lyt derfor til Herrens Ord angaaende hans Tjener Hyrum Smith: „Lad min Tjener Hyrum tage det Præstedømme og Patriarks Embede, der blev ham beskikket af hans Fader, ved Velsignelse og ogsaa ved Fødselsret, at han fra nu af skal bære Nøglerne til de patriarkalske Velsignelser paa alt mit Folks Hoveder, at hvem han velsigner, skal være velsignet, og hvem han forbander, skal være forbandet; at hvad han binder paa Jorden, skal være bundet i Himlen; og hvad han løser paa Jorden, skal være løst i Himlen; og fra denne Tid af beskikker jeg ham til at være en Profet og en Seer." (Lærdommens og Pagtens Bog Side 283, Par. 29.)

Korrespondance.

Amerika.

Præsidentens Kontor, Salt Lake City,
den 28de December 1875.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder!

Deres behagelige Skrivelse af 4de ds. med dens afvexlende interessante Indhold naaede os til sædvanlig Tid, og Deres Forsikring om Ældsternes og de Helliges fortsatte Flid og Trofasthed i den britiske Mission, samt om Deres egen gode Helbred og Lykke er os stedse en Glæde at høre. Dog kunde jeg have ønsket, at de Brødre, som fornylig have vendt hjem,

havde gjort dette under mere gunstige Omstændigheder og med lysere Følelser, thi Ingen af os vil modtage Velsignelser for Pligter, som vi ikke have opfyldt eller Kaldelser, som vi ikke have fuldført.

De Nyheder, vi modtage fra Ældsterne paa deres Mission til Mexiko, ere meget lovende. Da vi sidst hørte fra dem, vare de i Begreb med at forlade Tukson i den sydlige Del af Arizona. De havde oprindelig tænkt at tage til Mexiko over Sonora, men da der i denne Stat udbrød en af disse periodiske Revolutioner, for hvilke Mexiko er saa berygtet, besluttede de at tage en mere østlig Retning, som kunde føre dem gjennem Apachernes Kochisestammes Land, til hvilken vilde og barbariske Race de besluttede, om muligt, at prædike Evangeliet, og derfra at tage til Mexiko over Chihuahua. De havde allerede prædiket til Pimaerne, Marikopaerne og andre Stammer, som bo i Egnen omkring Gilafloden, og deres Ord ere blevne modtagne med megen Interesse af Indianerne, som nære stærkt Ønske for, at Brødrene skulle nedsætte sig iblandt dem og lære dem deres Forfædres Historie. Arizonas Borgere vare ligeledes mere end villige til, at Kolonier af Hellige skulde dannes i dette Territorium. Guvernør Safford er ogsaa gunstig stemt for denne Plan, og efter Indbydelse af ham prædikede nogle af Ældsterne i Raadhuset i Tukson. Meget af Landet beskrives af Brødrene som vel vandet og skovbegroet og har noget af det smukkeste Græsland paa Kontinentet.

Afvigte Fredag tog jeg i Forening med Ældsterne John Taylor, Jos. F. Smith og Andre ud til Farmington, hvor vi havde en Sammenkomst med Præstedømmet af Davis Kounty. Efter Brødrenes Opfordring beskikkede vi en Præsident til at drage Omsorg for Folkets Interesse i den Sektion, eftersom de Hellige der tro, at deres materielle og aandelige Interesser ville blive forfremmede og vinde ved en saadan Beskikkelse. Ældste Jos. F. Smith blev beskikket til denne Stilling, omendskjøndt hans Tjeneste i Begavelseshuset ꝛc. vil gjøre Krav paa en Del af hans Tid i denne Stad.

Om nogle Dage vil 1875 blive talt blandt de henrundne Aar. Det har været et Aar, som Mange ville erindre, rigt paa Storme, Orkaner, Skibbrud og Ulykker paa Søen, medens Havet sine Steder har hævet sig over sine Grændser. For de Sidste-Dages Hellige har det været et Fredens og Fremgangens Aar. Det vilde være vanskeligt for vore Fjender at udpege det Sted, hvor de have udført nogen af deres ugudelige Ønsker; alle deres vedvarende Bestræbelser og ivrige Arbejder have kun havt tilfølge at forstyrre og plage nogle af vore Brødre for Retfærdighedens Skyld; i enhver anden Henseende har det slaaet mærkelig fejl for dem under deres samvittighedsløse Kamp mod den Allerhøjestes Folk. Paa den anden Side kunne vi se rundt om os i Zion en kjendelig Forøgelse af Tro og gode Gjerninger blandt de Hellige, og Aarets Slutning karakteriseres ved, at en større Enighed og fastere Beslutning om at gjøre Guds Villie synes at være fremherskende hos Folket, medens Beretningerne, som strømme ind fra alle Kanter fra de over dette Kontinent nu spredte Missionærer, tale om en Tid, da der hersker en saa almindelig Efterspørgsel med Hensyn til Evangeliets Principer, og da der vises en saadan Villighed til at lytte til Ældsternes Lærdomme, at man ikke for mange Aar har oplevet noget Lignende. Det Samme er Tilfældet med Lamaniterne, thi Ønsket om at forene deres Interesser og Liv med de Helliges synes Dag for Dag at voxe og lægges mere tydeligt og klart for Dagen;

Faderens Værk har derfor aabenbart begyndt og vinder hurtig Styrke i deres Hjerter.

Den Interesse, som bliver vist Ældsternes Prædiken, i Særdeleshed i de vestlige Stater, saavelsom den gunstige Lejlighed, der tilbyder sig for deres Tjeneste, som endog har været mere end hvad de, som nu arbejde i hine Egne, have kunnet overkomme, har ledet os til at kalde Ældsterne C. V. Spencer og J. E. Taylor til at tage en Mission til Council Bluffs og Omegn, hvor der gives udmærket Lejlighed til at gjøre Godt. Ældsterne Junius F. Wells og Jos. F. Simmons have arbejdet der med meget lovende Udsigter, men ere nu tagne videre mod Øst, og Beretningerne løde saa gunstig for en Forøgelse til Kirken i hin Egn, at vi fandt det raadeligt at sende disse Brødre derhen for at fortsætte det Arbejde, som under saa heldige Omstændigheder er bleven paabegyndt af Ældsterne Wells og Simmons. Vi have ogsaa isinde at sende nogle Ældster til Oregon, hvorfra vi modtage Indbydelse til at komme og lære dem det evige Evangeliums Principer.

Maa enhver Velsignelse, som er Dem nødvendig under Udførelsen af Deres ansvarsfulde Kalds Pligter og til Deres egen Lykkes Forfremmelse, være Dem tildel, er stedse min Bøn for Dem.

Deres Broder i Evangeliet,

Brigham Young.

Strøtanker.

(Fra «Deseret News«.)

Salt Lake City, den 4de Novb. 1875.

Til

Redaktøren af „Deseret News"!

En Religion, som lærer dens Tilhængere, at de have modtaget Alt, hvad der er godt, er for snæver i sin Udstrækning til at omdanne sociale Tilstande. Denne Tro standser dens Tilhængeres Fremgang og gjør dem uskikkede for deres antagne Mission.

Medens vi tro, at vor Retsfane er mere fuldkommen end Andres, bør vi ogsaa tilstaa, at det er deres Rettighed at tro det Samme om deres. Vi skulde ikke fornægte Andre Besiddelsen af noget Godt, selv om vi tro, vi have mere end dem.

Det vilde være vel at erindre sig det gamle Ordsprog, at „Lige avler sin Lige" og at venlig Overbærenhed mod Andre tjener til at udvikle Følelser af Velvillie og Overbærenhed mod os selv.

Menneskets Tænkning og Stræben maa lades fri og ubunden for at naa den højeste Udvikling. Men de gamle Religioner have stræbt at holde deres Tilhængere paa Aarhundreders slagne Landevej og lade dem uberørt af Tidens Bevægelser, uagtet det klart fremgaar af Fortidens inspirerede Forudsigelser, at nærværende Tidsalder er den, hvori store og omfattende Forandringer skulde finde Sted.

„Kristenhedens" Modstand har bragt Videnskaben ind paa Fremadskridningens Bane. Men medens Videnskabens Udvikling vistnok i høj Grad bidrager til at indskrænke de fysiske Livsvilkaar, har den kun liden Indflydelse paa den sociale Sædelære. I samme Forhold, som forskjellige Samfund have udviklet de højere Civilisationsgrader, have de fjernet sig fra deres Fædres Dyder. Ikke af Nød-

vendighed, men fordi man har anvendt Kundskab til at betjene deres onde Tilbøjeligheder.

Videnskabens Udvikling og den deraf følgende Forøgelse af Livets Goder og Overflødigheder har just ikke bidraget meget til at indskjærpe Vigtigheden af de moralske Forpligtelser eller Samfundets sociale Dyder. Der udfordres strenge religiøse Følelser for at kunne fremme privat og offentlig Dyd og forlænge det nationale Liv.

Josef Smiths Mission var ikke at udvikle noget Nyt, men at gjenopreise Retfærdighedens Banner, som i Aarhundreder havde været tabt for Mennesket. Ikke at standse Fremgangen, men at give den nye og varige Stød, at samle Alting til Et og bringe Verden til at forstaa, hvad Gud har aabenbaret for Menneskets Gjenløsning.

Hvorfor skulde inspirerede Optegnelser vurderes mindre, fordi de i Aarhundreder have været begravne i Jorden? Hvorfor skulle sociale Skikke fordømmes, fordi de udøvedes i patriarkalske Tider?

Ville videnskabelige Kjendsgjerninger have mindre Værd, fordi de bleve opdagede under Skyggen af vedaiske Templer i den asiatiske Civilisations fjerne Tidsperioder? Forringer det de astronomiske Kjendsgjerningers Værd, at man først fandt dem nedskrevet med kiledannede Bogstaver i Kaldæernes Teglbibliotheker? Om Josef Smith opdagede Mormons Optegnelse ved et Tilfælde eller formedelst guddomlig Inspiration, vedrører selvfølgelig ikke de Principer, som læres i Mormons Bog. Hvis den forklarer nærmere Principerne i de ti Guds Bud og indeholder de samme hellige Forskrifter, som lærtes af Jesus og hans Apostle, kan den ikke godt forkastes af dem, som tro paa Bibelens Lærdomme. Den er ikke mindre ren i sin Sædelære, ikke mindre beregnet paa at hæve Mennesket i aandelig Henseende, fordi den er en Beretning om den vestlige Halvkugles ellers uoptegnede Civilisation. Der er ingen Grund, hvorfor ikke Sandhed ligesaa godt kunde graves frem af Højen Cumorah, der er dette Kontinents gamle Civilisations Grav, som fra Brudstykker af asiatiske Fortidslevninger.

Dette er en Tidsalder for Indsamling, en Tidsalder for omhyggelig, vedvarende Søgen. De polariske og tropiske Egne, Bjergtoppene og de laveste Dale, den frugtbare Slette og den golde Ørken, Stjerneverdenen og Jordens Indre bringes til at bidrage Noget for at tilfredsstille Menneskets umættelige Higen efter noget Nyt eller til snarere at tilfredsstille dets Lyster og Begjærligheder.

At lede denne Tidsalderes Tilskyndelser, at frelse Menneskeslægten fra deres egne Lidenskabers Malstrøm, at lede dem ud af det herskende Mørke ved den guddomlige Inspirations høje og hellige Lys til almindelige Kundskab, var Profeten Josef Smiths Mission.

James A. Little.

Saalænge Træet staar i Blomster, behøver det ingen Støtte; først naar det bærer Frugt, trænger den til det.

Lad aldrig Tiden herske over Dig, men hersk over den; den er en god Tjener, men en despotisk Herre.

Ubetænksomhed begaar de fleste Daarskaber, men Ængstelighed de største.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Dengang de Hellige bleve tvungne til at forlade Nauvoo, maatte ogsaa de, der toge Del med dem, eller som vare venligsindede mod dem, og som af Pøbelen kaldtes „Jack-Mormoner", forlade Stedet. Strax efter deres Uddrivelse henvendte disse sig til Guvernør Ford, for at faa ham til at bruge sin Indflydelse til at gjenindsætte dem i deres Besiddelser. Guvernøren blev strax modig, sammenkaldte en Styrke paa 140 Mand, og rykkede ind i Nauvoo og tog samme i Besiddelse. Enten han gjorde dette ifølge en Attraa efter at se Retfærdighed uddelt til idetmindste en Del af Nauvoos uskyldige Beboere, eller for derved at vise sin Myndighed paa en pralende Maade, og i det Haab at faa det til at se ud i Publikums Øjne, som om han hverken var eller nogensinde havde været ligegyldig i Udførelsen af sine Pligter, er ikke for os at sige, men han handlede visselig ikke med tilbørlig Værdighed, medens han var i Nauvoo, thi han tilbragte en stor Del af Tiden med at svire med Lederne for Pøbelen dersteds. Men omendskjøndt han kunde have været gunstig stemt for og venligsindet mod dem, saa syntes dog Massen iblandt Pøbelen ikke saa godt om ham paa Grund af den Velvillighed, han havde udvist mod „Jack-Mormonerne". Pøbelen afholdt en Forsamling, i hvilken Resolutioner bleve vedtagne med det Endemaal, at naar Tropperne forlode Nauvoo, skulde „Jack-Mormonerne" atter blive fordrevne og det endog med „mindre Lemfældighed end forhen." Disse Resolutioner bleve publicerede i deres Organer „Warsaw Signal" og „Quincy Whig". Nogle Dage derefter afholdt Pøbelen atter en Forsamling og advarede derpaa „Jack-Mormonerne" om, at de enten maatte udsælge deres Ejendomme til dem efter en akkorderet Pris, eller de vilde igjen uddrive dem. „Jack-Mormonerne" syntes imidlertid ikke at være tilbøjelige til at gaa ind paa disse Betingelser, men foretrak at riskere at blive uddrevne. Ti Kvinder, der fremstillede sig som „Komite" for den kvindelige Befolkning i Hancock Kounty, mødte hos Guvernør Ford og overbragte ham en Pakke, i hvilken man ved at aabne den fandt et Skjørt som et Tegn paa den Foragt, de nærede for ham. Guvernørens Fremgangsmaade gjorde ikke Stillingen bedre med Hensyn til Salget af de Helliges Ejendomme i Nauvoo, for hvis Afhændelse A. W. Babbitt, J. L. Heywood og J. L. Fulmer forbleve i Staden. Omendskjøndt de endnu havde et svagt Haab om at kunne sælge eller bortleje Templet og nogle andre Ejendomme, var der dog kun ringe Opmuntring for dem til at forblive der længere, da de saa, hvor liden Indflydelse til deres Bedste Guvernøren havde, og Pøbelen endnu var ligesaa rasende som forhen.

I Løbet af November Maaned led „Mormonbatallionen" meget paa Grund af Knapheden af Levnetsmidler. Mange vare ogsaa syge. Den 10de fik Løjtnant W. W. Willis Ordre at vende tilbage til Santa Fe med de Syge, 56 i Antal, og som Følge heraf begave de sig paa Tilbagevejen med en Vogn og otte udmagrede Oxer og kun tilstrækkelige Levnetsmidler til 5 Dage for Mandskabet, og det paa en Rejse af 300 engelske Mil. Disse Menneskers Skilsmisse med deres

Kamrater var meget rørende. De havde fattet en inderlig Kjærlighed for hverandre formedelst Evangeliets Baand og det fælles Rejseliv, og der var ikke stor Sandsynlighed for, at de nogensinde igjen skulde mødes. Eftersom de skrede fremad paa Rejsen, blev Batallionen udsat for en saadan Mangel paa Levnetsmidler, at de for at stille deres Hunger sønderskare raa Huder i smaa Stykker og kogte Suppe paa samme. Naar de stakkels Arbejdsoxer, der benyttedes til at trække Vognene, vare blevne saa udmagrede, at de saa ud som vandrende Benrader og af ren Udmattelse ikke længere kunde holde ud, bleve de benyttede paa den eneste Maade, som da var mulig: de bleve slagtede og uddelte iblandt det forhungrede Mandskab, der spiste enhver Partikel deraf, som kunde spises, med en Begjærlighed og Velsmag, som det er vanskeligt at forestille sig for Nogen, der ikke selv har prøvet noget Lignende, nemlig Hungersnød. Naar de ikke kunde faa Andet at leve af, var der nogle af dem, som plukkede Ulden af de Skind, der vare under deres Paksadler, og derpaa stegte og spiste dem. De maatte paa deres Marsch drage over Ørkener, idet de undertiden rejste hele Dagen, og selv naar de sloge Lejr om Aftenen, kunde de ofte ikke finde Vand til at slukke deres Tørst med. Deres Vejvisere vare ubekjendte med Landet, gjennem hvilket de droge, da de aldrig havde rejst den Vej før. De havde forladt Vejen og prøvede at finde en ny og kortere Rute til Kalifornien end den, som gik igjennem Settlementerne i Sonora, meget længere mod Syd. Oberst Cooke, den kommanderende Officer, fortalte sine Folk, at han som simpel Soldat havde prøvet en haard Militærtjeneste og havde været med i forcerede Marscher med Randselen paa Ryggen, men hans Lidelser taalte ingen Sammenligning med det, som de lede, der vare under hans Kommando. Deres Udholdenhed blev sat paa en haard Prøve, og mange af dem bukkede under, idet deres opsvulmede Tunger og tørre Læber noksom viste deres overordentlige Tørst, eller deres nedbrudte Konstitution nægtede dem at drage længere. Det Land, igjennem hvilket „Mormonbatallionen" drog i Begyndelsen af December, havde en Overflod af vilde Kreaturer. Der antoges, at man saa henved fire Tusinde af dem paa én Dag. Mange af disse bleve skudte for at forsyne Mandskabet med Kjød, og for det Slags Føde havde Folkene en naturlig Væmmelse, da det var det Eneste, de havde at leve af. Der syntes sammenligningsvis kun at være faa Køer i de Hjorde, de saa, og man antog, at de vare blevne skudte af Indianerne. De vilde Oxer viste, at de havde Lyst til at kjæmpe, i Særdeleshed naar de vare saarede, og det foraarsagede ikke ringe Ulejlighed og Forvirring i Geledderne, naar disse Dyr i deres Raseri kom løbende midt ind blandt Soldaterne og stangede og trampede paa Alt, hvad der var ivejen for dem. To Personer kom alvorlig tilskade, et Mulæsel blev stanget ihjel, og to andre bleve stødte omkuld og saarede. Disse Oxer vare meget vanskelige at faa skudt, og de kunde i deres Raseri overfalde Folkene, efterat de havde faaet et halvt Dusin Kugler i Livet, naar de ikke netop vare trufne lige i Hjertet. (Forts.)

Man maa beherske Lykken og overvinde Ulykken.

Et Hoved uden Forstand er en Fæstning uden Befæstning.

Nyt fra Utah.

Adresse til Kongressen. — Under Dato 17de December 1875 have Damerne i Utah i et Antal af 23,626 indgivet en Adresse til Kongressen, hvori de anmode om Utahs Optagelse i Unionen som Stat saavelsom Ophævelse af de mod Polygami udstedte Love. Adressen har en Længde af 117 Yards eller c. 341 danske Fod.

Ville „Mormonerne" forlade Utah? Til efterfølgende citerede Bemærkninger af et Blad i San Francisko giver „Ogden Junction" nedenstaaende Svar. „Mormonerne kunne gjerne synge om at tage til Mount Efraim for at søge sig et nyt Opholdssted, men i Virkeligheden ere de temlig vel tilfredse med Wasatschbjergene. Ej heller handle de Sidste-Dages Hellige som et Folk, der betragter Utah som et midlertidigt Opholdssted. Vi vide Alle, de tage tilægte og bortgiftes efter en Maalestok, som just ikke betragtes med milde Øjne af Massen af Folket i de Forenede Stater. De bygge smalsporede Baner, grave Vandgrøfter og ere sysselsatte i enhver anden Forretningsgren med ligesaa meget Blik paa Fremtiden som Borgerne af noget andet Territorium indenfor Grændserne af vort Land. Mormonerne kunne gjerne tale om at udvandre, men for Nærværende vise de intet Tegn paa at berede sig for en Pilegrimsfærd."

Fuldkommen rigtig, Mr. Bulletin, med den Undtagelse, at „Mormonerne tale om at udvandre". Al denne Tale er nogle Journalisters intetsigende Snak af Mangel paa andet Emne. Vi kom her i den Hensigt at forblive, og Talsmændene for vor Uddrivelse ville kun spilde Tid, aande og hvad lidet Andet de kunne gjøre forat prøve at faa os ud af „disse Bjergenes Dale". Utah er et godt Sted for „Mormoner", og det er muligt, dets Grændser ville udvides, men vi have aldrig isinde at løbe bort til andre Steder.

„Mormonismen" dør hen". — De, skriver „Ogden Junction", som saa gjerne ville se, hvorledes „Mormonismen dør hen", skulde, om de havde havt Lejlighed dertil, været tilstede igaar i Tabernaklet og seet, med hvilken Begjærlighed den uhyre Forsamling opfangede enhver af Talerens Ord, bemærket, hvilken Aand og Kraft, der ledsagede samme, og seet, med hvilken Glæde og Tilfredshed de fremsatte Lærdomme bleve modtagne. O, Ja! „Mormonismen dør hen!" Om saa er, dør Sandhed, Lys og Liv ligesaa hurtig hen.

Blandinger.

I Amerika er det Skik at vise Kvinder, som udmærke sig paa en eller anden Maade Anerkjendelse ved at tildele dem Præmier. I Eaton i Staten Michigan uddeltes der saaledes fornylig 5 Dollars til Miss Viola Helen for det længste Haar (3 Fod 9 Tommer), 60 Dollars til Miss Fulter, som af de Konkurrerende havde hjulpet sig længst uden en ny Kjole, og 5 Dollars til Mrs. Schuler for det smukkeste Barn.

Mathilde Jane spurgte, idet hun henvendte sig til Pastoren, efterat Undervis-

ningen i Søndagsskolen var forbi: „O, min Herre, sig mig, hvad vilde De tage forat kristne min Dukke?“

En Datter af Biskop O. N. og Line Liljenquist af Hyrum, Cache Kounty, døde den 19de December 1875 af Disteritis. Den Afdøde var født den 15de Aug. 1869.

Poesi.

Till min man.

Hör stormen rusar vildt kring lunden,
Din stämma hör jag i dess ljud;
Den talar ned till hjertegrunden —
Gå tjena Gud, och lyd hans bud.
Ja, tjena Gud och gå hans vägar
Ej bättre lott du finna kan,
Om ock dig räckes smärtans bägar,
Så strid och segra som en man.
När så du städse loppet sigtar
Hem till de evigt sällas hamn,
Och tanken från allt ondt du rigtar,
Du ta's emot i Faders famn.

* * *

Ack må det bli min sälla lott,
O, gode Fader, hör min bön,
Att jag må handla så med pund, jag fått,
Att jag må få en härrlig lön.

Julia F.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præsident Brigham Young	145.	Nyt fra Utah	159.
Redaktionens Bemærkninger	152.	Blandinger	159.
Korrespondance	153.	Dødsfald	160.
Strøtanker	155.	Poesi	160.
Lidt af vor Kirkes Historie	157.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.